

Discurs de la padrina Irene Feliu per al sopar de cloenda del 50è aniversari de l'Hospital Universitari de Bellvitge (HUB), 11 de novembre de 2022

Bona nit,

Quan em van comunicar que era la padrina i que aquesta nit us havia de dir unes paraules vaig tenir sentiments enfrontats. Per un costat una responsabilitat molt gran, perquè resumir en 5-8 minuts el que han estat aquets 33 anys és complicat. I per l'altre costat, un immens agraïment per haver dipositat en mi la vostra confiança i per haver-me acompanyat en aquesta fantàstica aventura.

Vaig començar a treballar a l'hospital per un caprici del destí.

Estava estudiant Pedagogia i volia treballar a l'estiu. El meu pare, que treballava de mecànic al Servei de Manteniment de l'hospital, em va dir que perquè no presentava la sol·licitud per fer substitucions. Així ho vaig fer i després de fer una prova, carregant la màquina d'escriure un matí de dissabte al pavelló de govern, un 17 de juliol de 1989 vaig començar a treballar a l'hospital.

Els dies previs van ser una tortura perquè el meu pare em repetia com un mantra: *"No me hagas quedar mal, no me hagas quedar mal!"* I per si això no fos prou, el primer dia de feina em va fer disfressar. Així que, amb tota la calor d'un mes de juliol, vaig venir a treballar amb faldilla, americana i sabates de taló. Jo tenia 23 anys i us puc assegurar que aquest no era el meu estil!! En tornar a casa, cansada de la tensió del primer dia de feina, amb molta calor i un mal de peus impressionant, li vaig dir: *"Papá, prometo que no te haré quedar mal, però la falda y los tacones no me los vuelvo a poner"*. Avui, si el meu pare em veiés aquí, seria l'home més feliç del món. *Papá, he cumplido las dos promesas. Creo que no te he hecho quedar mal y no me he vuelto a poner los tacones.*

Després de 15 dies a la planta de Cardiologia vaig començar a treballar a la que seria la meva llar professional durant 8 anys: consultes externes. Però no les consultes d'ara:

- Eren les consultes on la sala d'espera de traumatologia era un passadís que semblava una cursa d'obstacles: saltant cames enguixades i esquivant cadires de rodes arribar a la consulta de reumatologia estava a l'alçada d'una pel·lícula d'Indiana Jones

- Eren les consultes on apuntàvem les visites en uns llibres i demanàvem les històries clíniques a l'arxiu fent un llistat amb la màquina d'escriure i amb paper de calca
- i eren les consultes on treballàvem en pinya, i parlaves del meu servei, els meus metges i metgesses, la meva infermera, la meva administrativa

Tinc records molt bonics i molt divertits d'aquella època. Un dia, un facultatiu, una persona molt seriosa que no aixecava mai la veu però que no li calia fer-ho per deixar clares les coses, ens va cridar a la infermera, a l'auxiliar i a mi a la consulta per renyar-nos perquè li havíem programat masses visites. Estàvem les tres dretes davant seu i ell ens anava dient que no es tornés a repetir, que les visites que no estiguessin autoritzades per ell les faríem nosaltres, etc, etc. En un moment donat del discurs, es va voler recolzar a la llitera i les rodes no tenien el fre posat. Aquesta es va moure i va anar d'un pel que no caigués al terra. Nosaltres tres no sabíem a on mirar per controlar l'atac de riure que ja s'estava gestant. Llavors ell, sense perdre la compostura, ens va mirar i va dir: "Riguin senyorettes, riguin".

Aquesta era l'època en que els ordinadors, bé, les terminals, només les trobaves als taulells de programació i es feien unes cues interminables per programar les analítiques i les radiografies. Un matí, estant treballant al taulell i amb una d'aquelles cues que no acabaven mai, em va caure al terra una ampolla d'aigua i es va trencar. L'aigua sortia per sota el taulell i un ginecòleg, en veure-ho, es va adreçar a la cua i va dir: "Pobrecitas, miren cómo trabajan que ni tiempo de ir al lavabo tienen".

En aquella època venir a treballar era una aventura. No arribava el metro i havies de sortir corrents per no perdre l'autobús que et portava a la plaça espanya. Quan van inaugurar el metro la tornada a casa es convertia en una festa. Et trobaves companys que feia dies que no veies. Tot eren riures, explicar coses, ...

Podria estar tota la nit explicant històries d'aquella època, però algunes no són aptes per comentar en públic. Si algú està interessat, després us ho explico en privat.

L'any 1997 vaig deixar consultes i vaig passar a treballar com a responsable de suggeriments i reclamacions. Us podeu imaginar. Suggeriments i reclamacions!! El nom ho diu tot. Quan jo entrava a un despatx tothom mirava cap a un altre costat esperant que no fos a ell a qui buscava. Sempre he dit que, en aquella època, no conèixer a la Irene era un bon senyal.

Per sort, poc a poc les coses van anar canviant. L'equip va anar creixent i les reclamacions van passar a ser una petita part de la nostra tasca. El suggeriments i reclamacions d'abans va passar a ser Atenció a la Ciutadania, i hem aconseguit treure aquest estigma que ens perseguia. Ara, som un equip

fantàstic, a qui li agrada la seva feina i del que no em podia oblidar aquesta nit. Gràcies noies per estar sempre al meu costat.

Estar a Atenció a la Ciutadania m'ha permès conèixer a molts companys i companyes de l'hospital, establir relacions amb professionals de totes les categories i de tots els serveis. I tenir una visió de l'hospital que difícilment tindria si no estigués a aquest servei.

L'hospital és com quan tens fills, germans, i te'ls estimes, encara que t'enfadis amb ells i reconeguis els seus defectes. Tu pots parlar d'ells, però fa mal que ho facin els altres.

Aquest hospital m'ha donat moltes coses: creixement professional, creixement personal, conèixer a molta gent, bons companys, molts, moltíssims moments de riure, d'emocionar-me, de satisfacció per la feina ben feta, d'orgull de pertinença, i també, cal dir-ho, algun petit moment no tant bo. I també m'ha donat a la millor amiga que he tingut i que, malauradament ja no està amb nosaltres. Però com va dir un altre company: *Qué suerte tenemos de haberte conocido, Ana!!!*

Durant aquests 33 anys he pogut marxar a treballar més a prop de casa i no ho he fet perquè l'hospital enganxa, vosaltres enganxeu. Em vau conèixer quan era una estudiant de pedagogia, jove i amb energies. Vau estar presents al meu casament, m'heu acompanyat durant l'adopció de les meves filles. Heu compartit amb mi moments divertits, inoblidables, i heu estat al meu costat en moments molt durs. L'hospital és la meva segona llar i vosaltres sou la meva gent.

Gràcies